

(Прес РС)

Да ли Српску на пролеће 2013. заиста чека ампутација делова територије око Сарајева у оквиру, још јесенас из Вашингтона најављене, "Уставне реформе ФБиХ"? Јесте да се ради само о пројекту једног сарајевског института, али чињеница да га је спонзорисала америчка амбасада и да у напомени стоји да "не одражава нужно став Стејт департмента", представља знак за аларм. Јесте да смо 21. децембра минуле године преживели смак света, али то не значи да утапањем Источног Сарајева у сарајевски кантон у 2013. неће наступити смак РС. Не треба при том заборавити лош предзнак да улазимо у годину у којој ће сваки датум завршавати несрећним бројем 13.

Да ли ће предстојећа година и поред тога бити боља од претходне? Кратко и јасно: неће. Пратећи прогнозе водећих светских економиста, политиколога, социолога, па и политичара, ни код једног нисам наишао ни на реч оптимизма. Сви најављују још већи белај: нови талас глобалне рецесије, продубљивање кризе у еврозони, раст незапослености у свету, серијски банкрот европских економија, укључујући и Хрватску... Очекивање да мала и нејака привреда РС може остати у заветрини глобалних и регионалних социјално-економских турбуленција, једнако је наивно као и претпоставка да ће оне велике и моћне одвојити неку мрвицу са своје трпезе ради мира и стабилности БиХ. Напротив!

Према проценама више аналитичара (Емил Влајки, Миша Ђурковић, Драгомир Анђелковић, Ђорђе Вукадиновић и др.) САД ће економску кризу у РС током 2013. искористити за коначан обрачун са актуелном власти у Бањалуци, као метафором српског отпора који опасно плени и Косовом фрустрирано бирачко тело у матици. Први мандат те власти 2006-2010. био је политички обележен одлучном и ефикасном блокадом даљег преношења надлежности са ентитета на централне органе, а

економски успешним приватизацијама Телекома и Рафинерије у Броду. На крилима тих политичких и економских резултата, вођство РС је стекло плебисцитарну народну подршку, сви притисци су се показали неделотворни и поражавајући по ОХР и ФБиХ.

Током 2012. околности су се нагло промениле. Мајсторско надигравање са федералним партнерима и међународном заједницом је створило опште уверење да је Српска дефинитивно одбрањена и извана и изнутра. У први план су избила социјално-економска питања. Глобална криза се прелила у регион и запљуснула РС. Голема средства од поменутих успешних приватизација стављена су у кредитни промет и споро се враћају. Уговорене велике иностране инвестиције у енергетику драматично касне. Стандард пада, незапосленост расте, све већи део популације упада у зону акутног сиромаштва. Влада није правовремено ни на прави начин реаговала на негативне трендове. Незадовољство народа је природна реакција, као што је и бирачка подршка партијама из опозиције на локалним изборима. У таквој атмосфери и политички успеси, као што су аранжмани са Лагумџијом и Човићем, којим су тихо враћене значајне надлежности РС, тумаче се као неуспеси.

Из оквира демократског система излази интервенција иностраног фактора посредством кризног менаџмента, корумпирања невладиног сектора и приватних медија, криминализације политичких лидера, иницирања масовних протеста по рецепту Џима Шарпа, организовања ДОС-а за Српску и сл. Поређење са наранџастим револуцијама и арапским пролећем, које често праве наши аналитичари, потпуно је неумесно.

Модел рушења неподобних режима унутрашњим снагама, без ангажовања спољне живе оружане силе, није премијерно тестиран ни у постсовјетским републикама ни на Блиском истоку, него у Србији. Београдски "отпораши" од тада делују по свету као стручњаци, предавачи и инструктори, а једину иновацију у односу на 2000. представља примена Фејсбука и Твитера. Српска, која се налази под диктатуром негативно пристрасног високог представника и чијим безбедносним структурама се руководи са територије ФБиХ и под надзором странаца, без политичког и социјалног јединства пољуљаног

током 2012, у 2013. неће представљати тежак залогај.

Обруч око мањег ентитета се стеже и једино се још не зна ко је задужен да буде Вилијем Монтгомери за Српску и да ли ће логистички центар за решење српског проблема поново бити у Будимпешти или у географски ближем Загребу. Дан "Д" ће, сви се слажу, бити успешно окончање "техничких преговора" Београд - Приштина, када ће евроатлантски савезници моћи да се концентришу на финално решење босанског чвора. Млади Изетбеговић, исто као некад стари, лажно наступа као представник свих Босанаца и Херцеговаца иако, без сагласности Радмановића и Човића, има тек бошњачку трећину легитимитета да говори у име БиХ. Ипак, званична Србија га, под отвореном уценом београдских амбасада, третира баш као Запад током рата бабу му Алију, а ми јој, испада, дођемо нешто као најближа родбина у иностранству. Додамо ли томе да су, успехом Арапског пролећа у Сирији, и наши даљи рођаци на још даљем Истоку изгубили на ауторитету на међународној сцени, једино преостаје да Српска 2013. мора да се узда у се и у своје кљусе.

Шта то практично значи? Социјално, то значи солидарну прерасподелу терета економске кризе између богатих и сиромашних, а политички - окупљање свих патриотских снага. За одбрану РС није потребно ништа више, али ни мање од тога. Плус, много среће у новој години несрећног броја.